

אאוּג'ניו מוּנטאלה

מכתב למאלווליו

אל תתעסק אף פעם עם מנוסתי, מאלווליו,
 וגם לא עם החוש שלי להריח את הרע
 ממרחק אֶלף מילין. זוהי מעלה
 שיש לה ואינני מקנא בך גם
 משום שלא הייתי יכול להפיק ממנה יתרון.
 לא,
 לא דבר אף פעם במנוסה
 אלא רק
 בהתרחקות מכבודת.

לא היה זה קשה מאוד בהתחלה,
 כאשר ההפרדות היו נקיות,
 הזועה מצד אחד, וההגינות,
 הה, רק הגינות זעירה מזעיר
 מצד שני. לא, לא היה זה קשה,
 הספיקה התחמקות דהויה
 שהפכה לבלתי נראית
 אולי כך התהוותה. אבל אחר כך.

אבל אחר כך, שהדירים מתרוקנים
 כאשר הכבוד והאי־הגינות נקשרים בחוזה אחד
 מבססים את האוקסימורון התמידי
 ולא היתה זו עוד שאלה
 של מנוסות ומחבואים. היתה זו השעה
 של הפוקומליה המשגית

וְהַעֲוֹת הִיא שְׁלִישִׁי, עַל כָּל
לְגִלּוּג וְשִׁקְט אַחֵר.

הִיְתָה זֹו שְׁעֵתְךָ וְהִיא לֹא הַסְתִּימָה.
עִם הַתְּעַרְבֶת הַזְרִיזָה הַזֹּאת
מְטְרִיאֲלִיזִם הִיסְטוֹרִי וְקַתוֹלִיּוֹת אֲוִנְגְלִית,
פּוֹרְנוֹגְרַפִּיָּה וְגַאָלָה, בְּחִילָה מְרִיחַ
הַתְלָתָן, הַכֶּסֶף שֶׁהַשְּׂגָת.
לֹא, לֹא עֹתָתָ, מְאֵלוּלִיּוֹ, אֶת מְדַע הַלֵּב
שֶׁלֹא נוֹלַד עֲדִין, כָּל אֶחָד מִמְצִיאֵו כְּרִצוֹנוֹ.
אֲבָל הֵנַח לְמִנוּסוֹת, עֲכָשׁוּ שְׁכַמְעֵט אֶפְשָׁר
לְחַפֵּשׂ אֶת הַתְּקִנָּה בְּנִגְטִיב שְׁלָה.
הֵנַח, מִשׁוּם שְׁמִנוּסֵתִי, אֶפְשָׁר לֹזְמֵר, חֶסֶרֶת תְּנוּעָה
כּוֹפֶה אוֹתִי וְאֶת מִי שֶׁהַמְשַׁחַק פֶּתוּחַ בְּשִׁבִילוֹ,
מִשׁוּם שֶׁהַמְשַׁחַק סְגוּר רַק לְמִי שְׁמִכְחִישׁ
אֶת הַמְּרַחֲקִים וְנִחְפָּז לְנַהֵג כְּמוֹד, מְאֵלוּלִיּוֹ,
מִשׁוּם שֶׁאַתָּה יוֹדֵעַ כִּי מִחֵר לֹא תוּכַל גַּם לֹא
בְּעִזְרַת עֲרַמְתְּךָ.

מֵאִיטְלִיקֵת יִצְחָק לֵאוֹר